

fhjøndt jeg ikke kan negte, at disse Opfordringer til Mindretallet i denne Sal ellers synes mig at være noget fomifte. Jeg har ikke i mange Aar set, at nogenfinde en Tilnærmelse fra Mindretallets Side eller en Imødekommen fra denne Side har fundet nogen velvillig Anerkjendelse fra Flertallets Side, tværtimod er jo ethvert Ord, der udtales fra denne Side af Salen, saa aldeles talt hen i Luften, at det erede Flertal ikke tager det mindste Hensyn til, hvad der fra denne Side fremkommer. Med Opfordringen til de høitærede Miniſtre om Imødekommen synes det mig, at ſtaa til akkurat paa ſamme Maade, thi ethvert af de Miniſtrier, vi i de forbigangne Aar have havt, ſom har ſøgt at viſe Imødekommen mod Flertallet, har, ſom vi vide, ſaaet en ſaadan Tak derfor, at det ikke friſter til at gjøre det anden Gang (En Stemme: Saa!). Ja, jeg ſkal minde f. Ex. om det Jonnesbeſtſte Miniſterium; der har viſnok ikke i mange Aar været noget Miniſterium, der har beſtræbt ſig ſaa inderligt for at komme overens med Flertallet, og der er dog intet Miniſterium, ſom har ſaaet en mere haanlig Tilbageviſning, end dette ſit. Hvad dernæſt os Andre angaar, ſtal jeg minde om, at der, ſidſte Gang, da den proviſoriſke Finantslov hængte truende over Hovedet paa os, var en ikke ſaa ringe Del af os, der virkelig ſøgte Trang til at gjøre et Forſøg paa, om man ikke kunde undgaa det, ſom vi anſe for en meget uheldig Begivenhed, og ſom derefter gif ind paa den ſaakaldte Overenſtomſt, men hvorledes blev det paafkønnet? Der var ikke et Medlem paa denne Side, ſom gif ind paa Overenſtomſten, uden at han blev ruffet ned over hele Landet netop af det erede Flertal, og de ſtaffels 30 Medlemmer af Flertallet, ſom gif med til Overenſtomſten, maatte ſtaa Skoleret paa alle Valgtribuner i Landet og love godt Veir og Bod og Bedring, og at de aldrig ſkulde gjøre det oftere, for at de igjen kunde komme til at ſtaa paa en god Fod med de fortrædede Guder. (Dam: Ikke paa alle alle Valgtribuner). Ja, maaffe det ikke var Tilfældet paa Bornholm, men i alt Fald maa de Herrer jo vide, at Udtrykket „alle“ ikke bruges ſaaledes, at der ikke kan være en eller anden Krog, ſom ikke kommer med derunder. Saaledes er det gaaet hidtil med de Forſøg, der fra Mindretallets Side have været gjorte paa en Tilnærmelse til Flertallet. Vi gif, ſom ſagt, i Landet med Overenſtomſten, og vi ere ikke let friſtede til at gaa i Landet oftere, i ethvert Tilfælde ere vi for Diebliffet fuldtændig fritagne for enhver Friſtelse i ſaa Hensende, da det erede Flertal er kommet ud at drive paa en Iſflage, ſaa langt fra den faſte Kyſt, at der hverken kan vades eller ſvømmes til den. Det er det Giendommelige for Flertallet ligefom for Andre, der ere paa Drivis, at medens de ikke ere ſig beviſte, at det er dem ſelv,

der drive, fordi hele deres Omgivelse driver med, ſaa mene de, at det er Træerne paa Kyſten, Kirkegaardene og Byerne, der drive forbi, og ſaaledes synes hele Verden dem gal, fordi de ikke kunne ſaae Dinene op for, at det er dem ſelv, der drive. — Jeg ſtal tillade mig nogle faa Bemærkninger for at godtgjøre Berettigheſen af, hvad jeg her har ſagt. Vi have oftere i denne Sal hørt den Paaſtand fremsæt, at baade Regjeringen, Landſtinget og Mindretallet i denne Sal blev mere og mere reaktionært, hvormod det erede Flertal ſtod paa Forfatningens Grund, men nu er det ganſke mærkeligt, at der om ſelve Landſtingsmand Krieger, om jeg maa tillade mig at nævne ham ved Navn, da jeg ikke erindrer den Kreds, hvor han er valgt, Ordſpøveren for Grundloven, ſom igaar var paa Dntale, blev udtalt af det erede Medlem for Aarhus Amts 1ſte Valgkreds (Winther), at han ſtod aldeles paa ſamme Standpunkt ſom ved Grundlovens Givelse, og det er da et godt Vidnesbyrd om, at den nævnte Landſtingsmand i alt Fald ikke er drevne med Drivis, ligefom det er et Vidnesbyrd om, at alle de Mænd, der ſtaa paa ſamme Standpunkt ſom han, heller ikke høre til dem, der ere drevne med Drivis. Naar vi imidlertid ville underſøge, hvorledes det erede Flertal ſtaar med ſin Paaſtand lige overfor ſelve Grundloven, der ſkulde være den, ſom ſkulde hjemle denne Paaſtand, da forekommer det mig ſaa iøinefalvende, at, hvis der hos Flertallet er den mindſte Veredvillighed til at ſe, hvorledes det ſelv efterhaanden er gledet længere og længere bort fra ſit politiſke Udgangspunkt, og det, ſom Grundloven hjemler Berettigheſe til, ſaa maa det kunne ſe det. Hvor finde de Herrer nogen ſom helſt Hjemmel i Grundloven til at fremsætte de Paaſtande, ſom ved enhver Leilighed fremkomme i denne Sal om, at der ikke indrømmes dette Thing den tilbørlige Indflydelse ikke alene med Hensyn til de daglige Lovarbejder men ogſaa paa Adminiſtrationen i forſkjellige Retninger, hvor de tro at ville gjøre en Indflydelse gjældende? og til den Paaſtand, ſom vi endog have hørt her i denne Sal, at der ved Sammenſætningen af Miniſteriet ſtal tages Hensyn til Flertallet? I Grundlovens tre ſørſte Paragrafer, der vel maa betragtes ſom de egentlig fundamentale Paragrafer, hvorpaa alle de ſenere ere byggede, have vi en fuldtændig ſtarp Deling af Statsmagtens forſkjellige Dele, idet der ſiges: „Den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening, den udøvende Magt er hos Kongen, og den dømmende Magt er hos Domſtolene.“ Hvorledes kan Flertallet i Kraft af dets Plads i denne Sal med nogen ſom helſt Ret forde Indflydelse paa Adminiſtrationen eller paa Valget af Miniſteriet eller rettere, at Miniſteriets Sammenſætning ſkulde ſte af Hensyn til det, da Grundlovens Hovedparagrafer ſaa beſtemt præcifere, at den udøvende Magt udelukkende er hos Kongen. Man vil dog vel ind,